

Uttalande vid DHRs Extra förbundsmöte 18 – 19 oktober 2007

Till arbetsmarknadsminister Littorin
Ett åtgärdsprogram för ökad sysselsättning

Den positiva utveckling i samhället vi ser just nu med allt färre arbetslösa måste även börja synas bland personer med funktionsnedsättning. Regeringen har deklarerat att allt fler ska bort från utanförskapet och in i arbetslivet. Då det gäller personer med rörelsehinder är läget tyvärr det att allt för många fastnat i detta utanförskap på grund att många arbetsgivare inte är beredda att ta vara på den kunskap och erfarenhet som dessa personer besitter.

Den levnadsnivåundersökning som DHR tillsammans med några andra handikapporganisationer genomförde 2006 visar på att endast fyra av tio personer med rörelsenedsättning är i arbetslivet och räknar man bort personer med lönebidrag och de som är anställda av SAMHALL är siffran endast en av tio. Dessa siffror har tyvärr inte förbättras utan snarare försämrats sedan undersökningen genomfördes.

Vi kräver att regeringen, i samverkan med handikapporganisationerna, kommer med en analys och ett tydligt åtgärdsprogram för att vända på den negativa trenden då det gäller sysselsättningsgraden för personer med funktionsnedsättning. DHR anser att huvudfokus i detta program inte får vara att få flera in i arbetslivet med hjälp av lönebidrag eller andra subventionerade anställningsformer utan målet måste vara att allt fler kan komma in på arbetsmarknaden utan subventioner.

Uttalande vid DHRs Extra förbundsmöte 18 – 19 oktober 2007

Till riksdagens partigrupper.

Det går för långsamt!

Vi kräver ett tydligt politiskt ställningstagande om att bestämmelserna om enkelt avhjälpna hinder och målen i den nationella planen för handikappolitiken skall uppfyllas.

Efterlevnaden av bestämmelserna om enkelt avhjälpna hinder är en fråga för hela samhället. Sveriges kommuner, fastighetsägare och näringsidkare har alla en viktig del i uppfyllandet av målet att enkelt avhjälpna hinder skall undanröjas.

Enligt den uppföljning av föreskrifterna om enkelt avhjälpna hinder som Boverket nyligen överlämnat till regeringen har hittills endast 9 procent av fastighetsägarna åtgärdat alla sina hinder! Man konstaterar också att endast 66 procent av alla fastighetsägare räknar med att klara målsättningen att hinna genomföra åtgärderna senast år 2010. Det går alltså alldeles för långsamt!

Regeringen har tillsatt en statssekreterargrupp som skall ta fram en strategi för hur målen i den nationella handlingsplanen skall uppnås. Vi utgår från att den strategin kommer att innebära ett tvärvolitiskt förhållningssätt till enkelt avhjälpna hinder, tillgänglighet i stort och arbetet för att uppnå målen i den nationella handlingsplanen!

Uttalande vid DHRs Extra förbundsöte 18 – 19 oktober 2007

Till utredningen Fritt val inom äldre- och handikappomsorg och Äldre- och folkhälsominister Maria Larsson

DHR, De Handikappades Riksförbund, har med tillfredsställelse noterat tillsättningen av rubricerade utredning. Inom vår organisation har vi under många år arbetat för en hemtjänst/personlig service med betydligt större brukarstyrning än vad som vanligtvis är tradition inom de kommunalt bedrivna verksamheterna idag. Vi menar att människor måste kunna ges betydande inflytande över på vilket sätt tjänsterna ges, när, hur och av vem – och vi vill med detta uttalande understryka vår förhoppning om att utredningen Fritt val inom äldre- och handikappomsorg kommer med förslag till förändringar som genererar största möjliga inflytande för den som får en insats beviljad med beslut enligt socialtjänstlagen.

Idag är det tyvärr alltför ofta bestämmelser och regelverk som detaljstyr och begränsar människors vardag på ett mycket kränkande sätt och vi delar kommittédirektivets beskrivning av hur situationen ser ut idag. Människor har rätt till större inflytande i vardagen. Vår erfarenhet av brukarstyrd personlig assistans styrker vår uppfattning att människor själva kan och vill ta ansvar i betydligt högre utsträckning än vad som idag är möjligt.

Valfrihetsmodeller får inte leda till att resurserna dras ner i kommunerna så att enskilda brukare därmed i praktiken får mindre hjälp än tidigare.

En modell med ökad valfrihet och fler aktörer måste utgå från brukarna. De lösningar vi ser där kommunens monopol ersätts med ett företagsmonopol är helt ointressanta ur brukarperspektiv.

Vi vill understryka den informationsskyldighet som lyfts fram i direktivet och som ska åligga kommunerna gentemot enskilda. Vår erfarenhet av kommunal informationsskyldighet är att den högst sällan lever upp till de krav vi som brukare ställer.

Avslutningsvis - Kommunernas yttersta ansvar att tillhandahålla service får inte gå förlorad i samband med att valfrihetsmodeller införs. Det är av stor vikt att den som inte har ork, förmåga eller intresse av att på egen hand engagera sig, också ges insatser av god kvalitet. God kvalitet för oss innebär att verklig brukarstyrning präglar insatserna oavsett vem som utför dem.

Uttalande vid DHRs Extra förbunds möte 18 – 19 oktober 2007

Till LSS-utredningen och Äldre- och folkhälsominister Maria Larsson

Insatsen personlig assistans är en av de mest betydelsefulla enskilda reformerna genom tiderna – det vet alla och envar med lite insyn i verksamheter som rör människor med funktionsnedsättningar.

I de utredningsdirektiv som LSS-utredningen fått ingår också uppdraget att dämpa och stabilisera kostnadsutvecklingen. Från DHRs sida så har vi förståelse för att verksamheter måste ses över efter en viss tid – också ur ett ekonomiskt perspektiv. Men – vi är oroade över att uppdraget att dämpa och stabilisera kostnadsutvecklingen ska ske på bekostnad av kvaliteten i den personliga assistansen.

Vi lever i ett samhälle där mycket har blivit kostsammare sedan 1994 när LSS trädde i kraft. Ur ett rent privatekonomiskt perspektiv så har människors bilar bara blivit större och större, utlandsresorna går allt längre bort, det egna hemmet mer och mer påkostat o s v. Svenskarna får det bättre och bättre, år för år.

Detta slår också igenom när det gäller assistansberättigade personers livsvillkor. Möjligheterna att leva som andra innebär att också människor med omfattande assistansbehov vill leva det goda liv som lagstiftningen ger rätt till. Det betyder att människor med rätt till assistans förväntar sig att leva lika fritt och oberoende som andra. - Och så är det för väldigt många assistansberättigade idag. Tack vare de möjligheter till självbestämmande som assistansreformen ger utrymme till så lever de flesta med en självklar inställning – "som andra" – så långt det är möjligt.

Så såg det verkligen inte ut när 1989 års handikapputredning undersökte livsvillkoren för människor som behövde andras hjälp för att klara de dagliga behoven. Att något behövde göras framstod med all önskvärd tydlighet. Införandet av personlig assistans och de kostnader som följde kom att bli den tydligaste indikatorn på hur illa det såg ut före 1994 – människor med omfattande behov levde under fullständigt ovärdiga livsvillkor i landet Sverige.

Dit vill vi inte igen! Vi vill vara här – tillsammans med alla er andra!